

"মৰমৰ সন্তানসকল – সকলোতকৈ মূল সেৱা হৈছে পিতাৰ স্মৃতিত থকা আৰু অন্যক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়া, তোমালোকে যিকোনো লোককে পিতাৰ পৰিচয় দি তেওঁলোকৰ কল্যাণ কৰিব পাৰা"

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা সৰু অভ্যাসেও বহুত ডাঙৰ অৱজ্ঞা কৰাই দিয়ে? তাৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ উপায় কি?

উত্তৰ: যদি কাৰোবাৰ কিবা লুকুৱাৰ বা চুৰি কৰাৰ অভ্যাস আছে তেতিয়াও বহুত ডাঙৰ অৱজ্ঞা হৈ যায়। কোৱা হয় – খেৰ কুটা চোৰ কৰাজনে লাখ টকাও চোৰ কৰিব পাৰে। লোভৰ বশীভূত হৈ ভোক লাগিলে নোসোধাকৈয়ে খাই দিয়া, চোৰ কৰা – এয়া বহুত বেয়া অভ্যাস। এই অভ্যাসৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হোৱা। এনেকুৱা যিবোৰ অভ্যাস আছে সেয়া পিতাক সঁচাকৈ কৈ দিয়া।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজাইছে। সন্তানসকলে জানে আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্মুখত বহি আছো। আমি হ'লো ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ। ঈশ্বৰ হ'ল নিৰাকাৰ। এইটোও জানা, তোমালোক আত্মা-অভিমানী হৈ বহিছ। এতিয়া ইয়াত কোনো বিজ্ঞানৰ চমৎকাৰ বা হঠযোগ আদি কৰাৰ কথা নাই। এয়া হৈছে বুদ্ধিৰ কাম। এই শৰীৰৰ একো কাম নাই। হঠযোগত শৰীৰৰ কাম হয়। ইয়াত সন্তান বুলি বুজি আমি পিতাৰ সন্মুখত বহি আছো। এইটো জানা যে পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। পিতাই প্ৰথমে কয় নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ সকলো পাপ খণ্ডন হ'ব। আৰু চক্ৰ ঘূৰোৱা, আনৰ সেৱা কৰি নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলা। পিতাই বহি এজন-এজনক প্ৰত্যক্ষ কৰে যে এওঁ কি সেৱা কৰি আছে। স্থূল সেৱা কৰেনে, সূক্ষ্ম সেৱা কৰে বা মূল সেৱা কৰে। এজন-এজনক প্ৰত্যক্ষ কৰে। এওঁ সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়েনে? এইটো হৈছে মূল কথা। প্ৰতিজন সন্তানক পিতাৰ পৰিচয় দিয়েনে? আনকো বুজাইনে যে পিতাই কৈছে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। কিমান দূৰ এইটো সেৱাত থাকে? নিজৰ সৈতে তুলনা কৰেনে, সকলোতকৈ বেছি সেৱা কোনে কৰে? কিয়নো মই এওঁতকৈ বেছি সেৱা নকৰো! এওঁতকৈ বেছি স্মৃতিৰ যাত্ৰাত দৌৰিব পাৰো নে নোৱাৰো? প্ৰত্যেককে পিতাই লক্ষ্য কৰে। পিতাই প্ৰতিজনৰে খবৰ সোধে - কি কি সেৱা কৰে? কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় দি তেওঁৰ কল্যাণ কৰেনে? সময় অপব্যয়তো নকৰে? এইটোৱেই হৈছে মূল কথা, এই সময়ত সকলো মাউৰা। বেহদৰ পিতাক কোনেও নাজানে। পিতাৰ পৰা সম্পত্তিতো নিশ্চয় পায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত মুক্তি-জীৱনমুক্তি ধাম দুয়োটা আছে। সন্তানসকলে এইটোও বুজিব লাগে যে এতিয়া আমি পঢ়ি আছো। আকৌ স্বৰ্গত আহি জীৱনমুক্তিৰ ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ম। বাকী ইমান আত্মা যিবোৰ বেলেগ ধৰ্মৰ হয় সেয়াতো কোনোৱেই নাথাকিব। কেৱল আমিহে এই ভাৰতত থাকিম। পিতাই বহি সন্তানসকলক শিকায় - বুদ্ধিত কি কি থাকিব লাগে। ইয়াত তোমালোক সংগম যুগত বহি আছা গতিকে খোৱা-বোৱাও শুদ্ধ পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। জানা যে আমি ভৱিষ্যতে সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'মগৈ। এই মহিমা হৈছে শৰীৰধাৰী আত্মাৰ, কেৱল আত্মাৰ মহিমাতো নহয়। প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভূমিকা নিজৰ-নিজৰ, যিটো ইয়াত আহি পালন কৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য আছে, আমি এওঁলোকৰ নিচিনা হ'ব লাগে। পিতাৰ আশ্ৰয় হৈছে - সন্তানসকল পবিত্ৰ হোৱা। সুধিব কেনেকৈ পবিত্ৰ হৈ থাকিম? কিয়নো মায়াৰ ধুমুহা বহুত আহে। বুদ্ধি ক'ত-ক'ত গুচি যায়। ইয়াক কেনেকৈ এৰিম? সন্তানসকলৰ বুদ্ধিটো চলে নহয় জানো। আৰু কাৰো বুদ্ধি নচলে। পিতা, শিক্ষক, গুৰুও তোমালোকে পাইছ। এইটোও তোমালোকে জানা - ভগৱান হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ। তেওঁ পিতা, শিক্ষক, জ্ঞানৰ সাগৰো হয়। পিতা আহিছে আমি আত্মাসকলক লগত লৈ যাবলৈ। সত্যযুগত বহুত কম দেৱী-দেৱতা থাকে। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু কাৰো বুদ্ধিত নথাকে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে বিনাশৰ পাছত আমি বহুত কম সংখ্যকহে থাকিম। বাকী ইমান ধৰ্ম, খণ্ড আদি নাথাকিব। আমিহে বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। আমাৰ এখনেই ৰাজ্য হ'ব। বহুত সুখৰ ৰাজ্য হ'ব। বাকী তাত অনেক পদবী ধাৰী থাকিব। মোৰ কি পদ হ'ব? মই কিমান আত্মাৰ সেৱা কৰো? পিতাইও সোধে। এনেকুৱা নহয়, যে পিতা অন্তৰ্যামী হয়। সন্তানসকলে প্ৰত্যেকে নিজেই বুজিব পাৰে - মই কি কৰি আছো? নিশ্চয় বুজি পায় যে প্ৰথম নম্বৰত সেৱা এই দাদাই কৰি আছে - শ্ৰীমত অনুসৰি। বাৰে-বাৰে পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, দেহ-অভিমান এৰা। আত্মা বুলি কিমান সময় ভাবা? এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে - মই আত্মা হওঁ। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াৰ দ্বাৰাই বৈতৰণী পাৰ হয়। স্মৰণ কৰোতে-কৰোতে পুৰণা সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ গুচি যাবগৈ। এতিয়া বাকী অলপ সময় আছে। আকৌ আমি নিজৰ সুখধামলৈ যামগৈ। মুখ্য হৈছে আত্মিক সেৱা - সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া, এইটো হৈছে সকলোতকৈ সহজ কথা। স্থূল সেৱা কৰোতে, ভোজন ৰান্ধোতে, ভোজন খাওঁতেও পৰিশ্ৰম হয়। ইয়াততো পৰিশ্ৰমৰ কোনো কথা নাই। মাত্ৰ

নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী। আত্মায়েই সকলো ভূমিকা পালন কৰে। এই শিক্ষা পিতাই এবাৰেই আহি দিয়ে যেতিয়া বিনাশৰ সময় হয়। নতুন সৃষ্টি হৈছেই দেৱী-দেৱতাৰ। তালৈ নিশ্চয় যাব লাগে। বাকী গোটেই জগত শান্তিধামলৈ যাব লাগিব, এই পুৰণা সৃষ্টি নাথাকিব। তোমালোক নতুন সৃষ্টিত থাকিলে পুৰণা সৃষ্টি স্মৃতিলৈ আহিবনে? একোৱে নাহিব। তোমালোক স্বৰ্গতে থাকিব, ৰাজ্য কৰিব। এই কথা বুদ্ধিত থাকিলে আনন্দ লাগে। স্বৰ্গক অনেক নাম দিয়া হয়। নৰককো অনেক নাম দিছে - পাপ আত্মাৰ সৃষ্টি, নৰক, দুখধাম। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা বেহদৰ পিতা এজনেই। আমি তেওঁৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই মিলিত হোৱা সন্তান, সেয়েহে এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম থকা উচিত। পিতাৰো সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম আছে, যিয়ে বহুত সেৱা কৰে, কাঁইটক ফুল কৰি তোলে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগিব নহয় জানো। পিতা নিজে নহয়, আমাক বনাবলৈ আহিছে, সেয়েহে অন্তৰেৰে বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। স্বৰ্গত আমি কি পদ পাম? আমি কি সেৱা কৰো? ঘৰত চাকৰ-বাকৰ আছে, তেওঁলোককো পৰিচয় দিব লাগে। যিয়ে নিজে সংযোগত আহে তেওঁক শিক্ষা দিব লাগে। সকলোৰে সেৱা কৰিব লাগে নহয় জানো - অবলাসকলৰ, দুখীয়াসকলৰ, ভীলনিসকলৰ (নীচ জাতি)। দুখীয়াতো বহুত আছে, তেওঁলোক শুধৰণি হৈ যাব, কোনো পাপ আদি নকৰিব। নহ'লে পাপ কৰ্ম কৰি থাকিব। দেখিছাই মিছা কথা, চুৰি আদি কিমান হয়। চাকৰ বিলাকেও চুৰ কৰে। নহ'লে ঘৰত ল'ৰা আছে, তলা কিয় লগাব লাগে! পিছে আজিকালিৰ ল'ৰাও চোৰ হৈ পৰে। কিবা নহয় কিবা লুকুৱাই লৈ যায়। কাৰোবাৰ ভোক লাগিলে লোভতে খাই দিয়ে। লুণীয়া মানুহে নিশ্চয় কিবা চুৰ কৰি থাকে। এয়াতো শিববাবাৰ ভাণ্ডাৰ, ইয়াত সাধাৰণ বস্তু এটাও চুৰ কৰিব নালাগে। ব্ৰহ্মাতো নিমিত্ত হয়। বেহদৰ পিতা ভগৱান তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহিছে। ভগৱানৰ ঘৰত কেতিয়াবা কোনোবাই চুৰ কৰে নেকি? স্বপ্নতো নকৰে। তোমালোকে জানা উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে শিৱ ভগৱান, তেওঁৰ আমি সন্তান। গতিকে আমি দৈৱী কৰ্ম কৰিব লাগে।

তোমালোকে চুৰি কৰোঁতা সকলকো জেললৈ গৈ গুৱান দিয়া। ইয়াত কি চুৰ কৰিব? কেতিয়াবা আম এটাকে ল'লে, কিবা বস্তু লৈ খালে - এইটোও চুৰি কৰাই নহয় জানো। কোনো বস্তু নোসোধাকৈ ল'ব নালাগে। হাতো লগাব নালাগে। শিৱবাবা আমাৰ পিতা হয়, তেওঁ শুনে, দেখে। সোধে সন্তানসকলৰ কোনো অৱগুণতো নাই? যদি কিবা অৱগুণ আছে তেন্তে কৈ দিয়া। দান কৰি দিয়া। দান কৰি উঠি আকৌ অৱগুণ কৰিলে বহুত শাস্তি থাবা। চুৰি কৰাৰ অভ্যাস বহুত বেয়া। ধৰি লোৱা, কোনোবাই চাইকেল চুৰি কৰিলে, ধৰা পৰি যায়। কোনো দোকানলৈ গ'ল, বিস্কুটৰ পেকেট লুকুৱাই ল'লে, বা কোনো সৰু-সৰু বস্তু লুকুৱাই লয়। দোকানীসকল বৰ সাৱধান থাকে। গতিকে এইখনো বহুত ডাঙৰ গবৰ্ণমেণ্ট, পাণ্ডাৰ গবৰ্ণমেণ্টে নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। পিতাই কয় - মইতো ৰাজ্য নকৰো। তোমালোক পাণ্ডাৰেই ৰাজ্য কৰা। তেওঁলোকে আকৌ পাণ্ডাপতি বুলি কৃষ্ণক কৈ দিছে। পাণ্ডাৰ পিতা কোন? তোমালোকে জানা- সন্মুখত বহি আছে। প্ৰত্যেকে বুজিব পাৰে - মই পিতাৰ কি সেৱা কৰো। পিতাই আমাক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দি নিজে বানপ্ৰস্থলৈ গুছি যায়। কিমান নিষ্কাম সেৱা কৰে। সকলো সুখী আৰু শান্ত হৈ যায়। তেওঁলোকে মাথোন কয় বিশ্বত শান্তি হওক। শান্তিৰ পুৰস্কাৰ দি থাকে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমিতো বহুত ডাঙৰ পুৰস্কাৰ লাভ কৰো। যিয়ে ভাল সেৱা কৰে তেওঁ ডাঙৰ পুৰস্কাৰ পায়। সকলোতকৈ ডাঙৰ সেৱা হ'ল পিতাৰ পৰিচয় দিয়াতো। এয়াটো যি কোনো লোকে কৰিব পাৰে। সন্তানসকল এয়া (দেৱতা) হ'ব লাগিব গতিকে সেৱাও কৰিব নালাগে জানো। এওঁক চোৱা, এৰোঁ লৌকিক পৰিয়ালৰ নাছিল জানো। এওঁৰ দ্বাৰা পিতাই কৰালে। এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁকো কয়, গতিকে তোমালোককো কয় যে এয়া কৰা। মোক কেনেকৈ ক'ব? মোৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি কৰায়। কৰন-কৰাৱনহাৰ নহয় জানো। বহি বহি ক'লে, এয়া এৰা, এয়াতো ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি হয়, বৈকুণ্ঠলৈ ব'লা। এতিয়া বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'ব লাগিব। বচ বৈৰাগ্য আহি গ'ল। সকলোৱে ভাবিছিল - এওঁৰ কি হ'ল। ইমান ভাল লাভজনক বেপাৰীয়ে এইবোৰ কি কৰি আছে! সেয়া জানো জানিছিল যে এওঁ গৈ কি কৰিবগৈ। এৰাটো জানো কিবা ডাঙৰ কথা। বচ সকলো ত্যাগ কৰি দিলে। আৰু সকলোকে ত্যাগ কৰোৱালে। কন্যাকো ত্যাগ কৰোৱালে। এতিয়া এই আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। সকলোকে পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। সকলোৱে কৈছিল - আমি গুৱান অমৃত পাণ কৰিবলৈ যাওঁ। মাতাসকলৰ নাম লৈছিল। ওঁম ৰাধাৰ ওচৰত গুৱান অমৃত পাণ কৰিবলৈ গৈছিল। কোনে এইটো যুক্তি (উপায়) ৰচিলে? শিৱবাবাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি কিমান ভাল যুক্তি ৰচিলে। যিয়ে আহিব, গুৱান অমৃত পাণ কৰিব। এইটোও গায়ন আছে - অমৃত এৰি বিহ কিয় খাওঁ। বিহ এৰি গুৱান অমৃত পাণ কৰি পবিত্ৰ দেৱতা হ'ব লাগে। আৰম্ভণিতে এনেকুৱা কথা আছিল। কোনোবা আহিলে তেওঁক কোৱা হৈছিল পবিত্ৰ হোৱা। অমৃত পাণ কৰিবলৈ হ'লে বিহ এৰিব লাগিব। পবিত্ৰ বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'বলৈ হ'লে এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। তেতিয়া নিশ্চয় কাজিয়া হ'ব নহয় জানো। আৰম্ভণিৰ কাজিয়া এতিয়ালৈকে চলিয়েই আছে। অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হয়। যিমান তোমালোক বহুত মজবুত হৈ গৈ থাকিব তেতিয়া বুজিব যে পবিত্ৰতাতো ভাল কথা। তাৰ কাৰণেই আহ্বান কৰে - বাবা, আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা। আগতে তোমালোকৰো চৰিত্ৰ কেনেকুৱা আছিল? এতিয়া কি হৈ আছে? আগতেতো দেৱতাসকলৰ

আগত গৈ কৈছিল। আমি পাপী হয়। এতিয়া তেনেকৈ নোকোৱা কাৰণ তোমালোকে জানা আমি এতিয়া এনেকুৱা হৈ আছে।

সন্তানসকলে নিজকে সুধিব লাগে – মই কিমান দূৰ সেৱা কৰো? যেনেকৈ ভাণ্ডাৰী (ৰন্ধন শালাত সেৱা কৰা সকল) আছে, তোমালোকৰ কাৰণে কিমান সেৱা কৰে। কিমান তোমালোকৰ পুণ্য জমা হয়! বহুতৰে সেৱা কৰে কাৰণে সকলোৰে আশীৰ্বাদ তেওঁলোকে লাভ কৰে। বহুত মহিমা গায়। ভাণ্ডাৰীসকলেতো চমত্কাৰ কৰে, কিমান যে ব্যৱস্থা কৰে। এয়াতো হ'ল স্থূল সেৱা, সূক্ষ্মও কৰিব লাগে। সন্তানসকলে কয় – বাবা, এই ৫ ভূত বৰ চোকা, যিয়ে স্মৃতিত থাকিবলৈ নিদিয়ে। বাবাই কয় – সন্তানসকল, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি ভোজন ৰান্ধা। এজন শিৱবাবাৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনো নাই। তেৱেঁই সহায় কৰে। গায়নো আছে নহয় – মই তোমাৰেই চৰণত পৰো .....। সত্যযুগত জানো এনেকৈ ক'ব। এতিয়া তোমালোক চৰণত আহিছা। কাৰোবাৰ ভূত প্ৰৱেশ কৰিলে বহুত দুখ-অশান্তি দিয়ে। সেইয়া অশুদ্ধ আত্মা আহে। তোমালোকৰ যে কিমান ভূত লাগি আছে। কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ ...। এই ভূতবিলাকে তোমালোকক বহুত দুখ-অশান্তি দিয়ে। সেই অশুদ্ধ আত্মাইতো কোনোবা এজন-দুজনকহে আমনি কৰে। তোমালোকে জানা - এই 5 ভূত 2500 বছৰৰ পৰা প্ৰৱেশ কৰিয়েই আহিছে। তোমালোক কিমান বিৰক্ত হৈ গৈছা। এই 5 ভূতে কঙাল কৰি দিলে। “দেহ অভিমান”ৰ ভূত হ'ল এক নম্বৰৰ। কাম বিকাৰো ডাঙৰ ভূত। সেই ভূতবোৰে তোমালোকক কিমান কষ্ট দিলে, এয়াও পিতাই শুনাইছে। কল্পই-কল্পই তোমালোকৰ মাজত এই ভূত প্ৰৱেশ কৰে, যেনেকুৱা ৰজা-ৰানী তেনেকুৱা প্ৰজা, সকলোৰে মাজত ভূত প্ৰৱেশ কৰিছে। গতিকে ইয়াক ভূতৰ জগত বুলি কোৱা হ'ব। ৰাৱণ ৰাজ্য মানে আসুৰী ৰাজ্য। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে ভূত নাথাকে। এটা ভূতেও কিমান আমনি কৰে। ইয়াৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ ভূত আছে, যাৰ পৰা পিতাই আহি মুক্ত কৰে। তোমালোকৰ মাজতো কোনো-কোনো সুবুদ্ধি সম্পন্ন আছে, যাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হয়। এই জন্মত এনেকুৱা কোনো কাম কৰিব নালাগে। যদি চুৰি কৰা, দেহ-অভিমান আহে তেন্তে ফলাফল কি হ'ব? পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। কিবা নহয় কিবা এটা তুলি লয়। কোৱা হয় – খেৰ কুটা চোৰ কৰাজনে লাখ টকাও চোৰ কৰিব পাৰে। যন্তুততো এনেকুৱা কাম কেতিয়াও কৰিব নালাগে। অভ্যাস হৈ গ'লে পাছত কেতিয়াও আঁতৰি নাযায়। বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) স্থূল সেৱাৰ লগতে সূক্ষ্ম আৰু মূল সেৱাও কৰিব লাগে। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া, আত্মাসকলৰ কল্যাণ কৰা, স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা – এয়া হৈছে সঁচা সেৱা। এই সেৱাতে ব্যস্ত হৈ থাকিব লাগে, নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে।

(2) সুবুদ্ধি সম্পন্ন হৈ 5 বিকাৰ ৰূপী ভূতৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। চুৰ কৰা বা মিছা কোৱাৰ অভ্যাস এৰি দিব লাগে। দানত দিয়া বস্তু ওভতাই ল'ব নালাগে।

বৰদান: কৰ্মযোগী হৈ প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাঁতা নিৰন্তৰ যোগী হোৱা
কৰ্মযোগী আত্মাৰ প্ৰতিটো কৰ্ম যোগযুক্ত, যুক্তিযুক্ত হ'ব। যদি কোনো কৰ্ম যুক্তিযুক্ত নহয় তেন্তে বুজিবা যোগযুক্ত নহয়। যদি সাধাৰণ বা ব্যৰ্থ কৰ্ম হয় তেন্তে নিৰন্তৰ যোগী বুলি কোৱা নহ'ব। কৰ্মযোগী অৰ্থাৎ প্ৰতিটো চেকেণ্ড, প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো বাণী সদায় শ্ৰেষ্ঠ হওক। শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ চিন হৈছে – নিজেও সন্তুষ্ট আৰু অন্যও সন্তুষ্ট। এনেকুৱা আত্মাই নিৰন্তৰ যোগী হয়।

স্লোগান: স্বয়ং প্ৰিয়, লোক প্ৰিয় আৰু প্ৰভু প্ৰিয় আত্মাই বৰদানী মূৰ্ত হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!